

Fővárosi Ítéltábla
4.Pf.20.818/2014/7.

A Fővárosi Ítéltábla a jogtanácsos által képviselt felperesnek, a jogtanácsos által képviselt alperes ellen, ajánlás hatályon kívül helyezése iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. december 7. napján kelt 15.G.41.201/2012/5. sorszámú ítélete ellen, a felperes részéről 43. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fogyasztók 2008. március 27. napján szabad felhasználású, jelzáloggal biztosított deviza alapú, 133.000.000 forintnak megfelelő svájci frank összegű kölcsönszerződést kötöttek a felperessel. A fogyasztók 2011. december 7. napján az otthonvédelemmel összefüggő egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXXI. törvény (Otv.) alapján élni kívántak a rögzített árfolyamon történő végtörlesztés lehetőségével, igényüket a felperesnél bejelentették azzal, hogy tartozásuk teljes összegét saját erőből kívánják megfizetni. A felperes a kérelmet elutasította, mert a fogyasztók nem minősülnek pénzügyi fogyasztónak, mivel a kölcsönösszegeből a saját tulajdonukban álló gazdasági társaság részére nyújtottak tagi kölcsönt, így kedvezményes rögzített árfolyamon történő végtörlesztésre nem jogosultak.

A fogyasztók kérésére az alperes H-PBT-A-520/2012. számú ajánlásában felhívta a felperest: tegye lehetővé, hogy a kérelmezők 2012. január 30. napjával 180 HUF/CHF rögzített árfolyam alkalmazásával végtörleszthessék a felperessel kötött kölcsönszerződésük alapján fennálló tartozásukat, figyelemmel arra, hogy megfelelnek az Otv-ben írt feltételeknek. Az alperes ajánlása indokolásában kiemelte: az adósok a tulajdonukban levő gazdasági társaságnak nyújtott tagi kölcsön esetén is fogyasztónak minősülnek, mivel gazdasági tevékenységet nem ők, hanem a tagi kölcsönrel támogatott gazdasági társaság folytat.

A felperes keresetében az ajánlás hatályon kívül helyezését kérte, mivel az szerinte nem felel meg a jogszabályoknak.

Az alperes ellenkérelmében elsődlegesen a per megszüntetését indítványozta, tekintettel arra, hogy a felperes keresetét a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletéről szóló 2010. évi CLVIII. törvény (Psztv.) 97. § (3) bekezdése szerinti 15 napos keresetindítási határidőn túl terjesztette elő. Álláspontja szerint a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. tv. (Hpt.) 206/B. § (1) bekezdése értelmében érdektelen, hogy a kölcsönösszeget a magánszemélyek mire fordították, a gazdasági társaság tulajdonlása pedig nem minősül gazdasági tevékenységnek.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította és döntött a perköltség viselése tárgyában is. Megállapította, hogy a per megszüntetésének a Pp. 130. § (1) bekezdés h) és 157. §. a) pontja alapján nem volt helye, mivel a felperes keresetét a Psztv. 97. § (3) és (4) bekezdésében írt határidőn belül benyújtotta. Az ügy érdemére vonatkozóan kiemelte, hogy a 2011. december 7. napján beadott fogyasztói kérelem elbírálásakor a felperes nem vette figyelembe a Hpt. 206/B. §-ában írtakat, miszerint végtörlesztésre a Magyar Köztársaság területén lévő lakóingatlanon alapított zálogjog esetén is lehetőség van. Jelen esetben tehát lényegtelen, hogy a kölcsönösszeget a fogyasztó mire fordította, ezért az alperesi ajánlás megfelel a jogszabályoknak, annak hatályon kívül helyezésére a Psztv. 97. § (4) bekezdése alkalmazásával nincs mód.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben annak megváltoztatását, kereseti kérelmével egyező döntés meghozatalát kérte. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta körültekintően a Hpt. 200/B. § (1) bekezdésében írtakat, miszerint a jogszabály - további feltételek fennállása mellett - kizárólag fogyasztónak biztosította a kedvezményes árfolyamon történő végtörlesztést. A bíróságnak állást kellett volna foglalnia abban a kérdésben is, hogy a kölcsönszerződés megkötésekor fogyasztónak minősült-e a kérelmező. A fogyasztót a Hpt. 2. számú melléklete III. fejezet 4. pontja definiálja, amely meghatározás a kölcsönszerződés céljának vizsgálatára is utal. A kérelmezők a kölcsönt magánszemélyként vették fel, azonban nem fogyasztói magatartást tanúsítottak annak igénylése és felhasználása során. A kölcsönt tagi kölcsön nyújtására használták fel, amely nem tekinthető a természetes személy gazdasági tevékenysége körén kívül eső célnak. Utalt arra, hogy hasonló tényállás esetén a Győri Törvényszék rá kedvező ítéletet hozott.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybehagyását kérte. Megítélése szerint a jelen eljárásban a bíróságnak nem kell állást foglalnia a fogyasztói jogvita érdemében, elegendő annak eldöntése, hogy az ajánlás kogens jogszabályi rendelkezést sért vagy sem. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság előtt folyamatban volt eljárás tárgya kizárja a kölcsönszerződés céljának vizsgálata. Kifejtette, hogy a Hpt. 200/B §-a kizárólag a fogyasztóval kötött szerződések esetén tette lehetővé a végtörlesztést. A Hpt. 2. számú melléklete III/4. pontja szerint pedig a fogyasztó az önálló foglalkozásán és gazdasági tevékenységén kívül eső célok érdekében eljáró természetes személy. Szerinte tévesen jutott a felperes arra a következtetésre, hogy a fogyasztói minőség a hitel céljának függvénye, a törvény szerint attól függ, hogy a magánszemély önálló foglalkozásán és gazdasági tevékenységén belül vagy kívül eső célok érdekében járt el. Az önálló gazdasági tevékenység pedig adójogi fogalom, azt az Szjtv. 16. § (1) bekezdése definiálja. Ezen törvény nem nevesíti önálló tevékenységként a gazdasági társaságban fennálló tagsági jogviszonyt. Hangsúlyozta, hogy a befektetési célú kölcsönügyleteket a jogalkotó egyértelműen nem zárta ki a kedvezményezett körből.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla előbocsátja, hogy az alperes fellebbezési ellenkérelmében tévesen hivatkozott arra, hogy jelen eljárásban a felperes anyagi jogi hivatkozásainak érdemi elbírálására nincs eljárási lehetőség, mert a bíróság az ajánlás hatályon kívül helyezése iránti perekben nem járhat el a polgári per bíróságának hatáskörében, miközben a polgári jogvita egyik alanya nem fél az eljárásban. Elégséges arról döntenie a bíróságnak, hogy az ajánlás kogens jogszabályi rendelkezést sért-e vagy sem, nem kell állást foglalnia a fogyasztói jogvita érdemében.

A Psztv. 95. § (1) bekezdése értelmében az ajánlásnak ki kell terjednie a kérelemben előterjesztett valamennyi indítványra, és egyéb, a döntés alapjául szolgáló indokokra. Tehát az alperes ajánlása magába foglalja a döntést és annak indokait is. A Psztv. 97. § (4) bekezdése szerint az ajánlás hatályon kívül helyezése kérhető a bíróságtól, ha az ajánlás tartalma nem felel meg a jogszabályoknak. Mindebből az következik, hogy nem csupán magának a döntésnek, hanem az ajánlás tartalmának felülvizsgálatára is köteles a bíróság. Hangsúlyozza a Fővárosi Ítéltábla, hogy az ajánlás hatályon kívül helyezése iránti peres eljárás speciális jogorvoslat, ugyanis a perben valóban nem a peres felek jogviszonyában kell állást foglalnia, hanem azt kell vizsgálnia a bíróságnak, hogy az alperes ajánlása megfelel-e a jogszabályoknak.

A Fővárosi Ítéltábla osztja az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában kifejtett álláspontját, azt megismételni nem kívánja, azonban azt az alábbiakkal egészíti ki:

A jelen ügyben alkalmazandó Hpt. 2. számú melléklet III/4. pontja értelmében fogyasztónak tekinthető az önálló foglalkozásán és gazdasági tevékenységén kívül eső célok érdekében eljáró természetes személy. A Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozza: a fogyasztói minőség megítélésénél az minősül döntő szempontnak, hogy a szerződéskötéskor fennálló objektív tényezőkből megállapíthatóan a szerződéses szolgáltatást milyen célból, milyen összefüggésben - részben vagy egészben - a saját szakmai, gazdasági tevékenységével összefüggésben vagy magáncélból veszi-e igénybe a szerződő fél.

A rendelkezésre álló adatok alapján egyértelműen megállapítható, hogy az adósok fogyasztónak minősülnek, a kölcsönszerződés I. pontjában írtak szerint a kölcsön célja az adósok forrás szükségletének biztosítása; tartalmilag ez szabad felhasználású kölcsönnek minősül. Annak nincs jelentősége, hogy a kérelmezők a hiteligenylésükben milyen felhasználási célt jelöltek meg. Nem vitás, hogy a kérelmezők a tulajdonukban lévő gazdasági társaság részére tagi kölcsönt nyújtottak. A perbeli esetben a gazdasági tevékenységet nem a kérelmezők, a gazdasági társaság tagjai, hanem a tagjaitól elkülönült szervezet végzi, így ezen tevékenység nem tekinthető a kérelmezők saját gazdasági tevékenységének. Mindezekre figyelemmel tévesen jutott a felperes arra a következtetésre, hogy nem biztosította a fogyasztók részére a törvényben írtak szerint a rögzített árfolyamon történő végtörlesztést.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredményre nem vezetett, azonban a másodfokú bíróság a felperes további perköltség megfizetésére történő kötelezését mellőzte, ugyanis az elsőfokú bíróság által megállapított 127.000 forint első fokú perköltség fedezi jelen másodfokú eljárás költségeit is, különös tekintettel az alperesi képviselő által kifejtett tényleges tevékenységre, annak időigényére és az ügy kevésbé bonyolult voltára. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított perköltséget első és másodfokú együttes perköltségnek tekintette.

Budapest, 2015. szeptember 17.

. Németh László s.k.

tanácselnök

. Molnár Ágnes s.k.. Merőtey Anikó s.k

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

Réczi Imréné

bíróági ügyintéző